

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΖΑΜΠΕΤΑΚΗΣ

ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ ΚΥΜΑΤΑ

Περιεχόμενα

Αλλεργία	15
Ανάθεμα	16
Ανθός	17
Άνθραξ	18
Ανίκητη	19
Άνοδος στο φως	20
Αυτοκαθαρισμός	22
Αυτοπροσώπως	23
Βοήθεια	24
Για τη Νατάσα	26
Δύστροπη παρέα	27
Ειρήνη μέσα μου	28
Εισαγωγή στην κατάσταση	30
Ενοχές	31
Επιλογές	32
Έρωτας αφτέρωτος	37
Ζωή παρακάτι	39
Θρήνησα	40
Κατηφόρα παιδική	42
Κόσμοι άλλοι	44
Κρατάω, Στέλλα	46
Κτήνος κατακτητής	48

Κυριακή	50
Λήθη η λύση	51
Ματιά	52
Μια γουλιά ασφάλεια	53
Νεροκύματα	54
Παράθυρο καλοκαιριού – φασαρία όχι	56
Πηγή ζωής	58
Πόλεμος μνήμης	61
Προμελετημένα όνειρα	63
Προσευχή	64
Σάββατο	65
Σήμερα	66
Σκασμός	67
Σκέφτομαι	68
Τελικά αγάπη	70
Τέσσερις σήμερα	71
Το σταθερό	72
Το φως προδίδει	73
Τώρα	74
Φασαρία	75
Χιόνι	77
Ψυχή	79

Αφιερωμένο στο «φως μου»

Δρόμος προς χαρά κι αγάπη
εσείς, παντοτινοί μου άγγελοι... Μ Δ Μ Ε Μ Μ και Τ

Αλλεργία

Μέρα όμορφη μέχρι απόγευμα,
σαν κάτι να γίνεται
κι η ύπαρξή μου ξερνάει τη χαρά,
δεν την αντέχει.

Τη θέλω,
η ψυχή μου τη λαχταρά,
μα το κορμί τη φτύνει.
Τι αλλεργία είναι αυτή στο ευχάριστο.

Ανάθεμα

Διπολική μου μέρα,
αυγή και δύση,
όχι φυσιολογικά
μες στον δικό μου κόσμο,
δεν βλέπω πεφταστέρια
στη νύχτα μου,
αλλά τα όνειρά μου να γκρεμίζονται.
Ο τίτλος της ζωής
δεν έχει θέμα,
έχει ανάθεμα.

Ανθός

Φυλλωσιές λασπωμένες.

Πώς να περάσει το φως,
να ζωντανέψει ο ανθός.

Χώματα, περιττώματα,
μπουμπούκια πατημένα.

Πόση δύναμη να 'χει η ρίζα μου,
να ανθίσει ξανά
η πρωτογενής μου ύλη.

Άνθραξ

Κατά προσέγγιση η ευτυχία.

Διαμεσολαβητής το τυπικό καλημέρα των περαστικών.

Δυσανάλογη η λιακάδα με τη μαυρίλα του έσω μου.

Πομπώδεις,

βαρύγδουπες εκφράσεις

και αποφάσεις.

Πάλι.

Γνωστό των κοντινών μου

πως άνθραξ ο θησαυρός και σήμερα.

Ανίκητη

Ο εσωτερικός μου αέρας

χτυπά σε τείχη πέτρινα.

Ανίκητη η κόλαση.

Ολόκληρος ο παιδικός αγγελικός στρατός μου

δεν μπορεί να δαμάσει την πύρινη λαίλαπα.

Άρπαξαν φωτιά και τα φτερά μας.

Άνοδος στο φως

Μελαγχολία, στεναχώρια,
σκοτεινιά στο απλό του.
Κατάθλιψη στον χειρότερο ορισμό.
Το καταπιεσμένο εγώ μου αυτό πρεσβεύει.
Άχρωμες, βαριές,
μη διαχειρίσιμες μέρες
μου χαρίζει.
Μόνο τον Άδη ξέρει.
Μέσα στον βυθό
αναζητώ το οξυγόνο.

Σπασμωδικά κολυμπάω προς την άνοδο.
Τα πόδια μου τραβάνε
προς τα κάτω
τύψεις, ενοχές
κι η κριτική του κόσμου.

Διέξοδος το φως στην επιφάνεια,
σαν πόρτα στον παράδεισο.

Δεν συμφωνώ μαζί σας
και αδιαφορώ
και αντέχω.

Στην επιφάνεια θα φτάσω
όπως και να 'χει,
με πόδια ή χωρίς
θα φτάσω.

Αντέχω λίγο ακόμα
χωρίς οξυγόνο,
λίγο όμως.

Επιστρατεύω τα όνειρά μου.
Αυτά είναι η δύναμή μου
και αυτά είναι μόνο δικά μου.

Όνειρα λοιπόν,
πίστη,
πείσμα,
επιμονή
και ανάγκη,
μεγάλη ανάγκη να βγω στο φως,
γιατί φωτισμένος γεννήθηκα,
και εκεί θα επιστρέψω,
στο φως,
και ξανά στην πρώτη ανάσα...
Οξυγόνο...

Αυτοκαθαρισμός

Αίσθηση αυτοκαθαρισμού η σημερινή.
Εσωτερικού σίγουρα,
εξωτερικού εδώ γύρω.
Παράξω δεν βαστώ.
Πολύ σκατό του κόσμου.
Καθείς ας πάρει το σκουπίδι του.
Έχω ευθύνη, έχεις ευθύνη κι εσύ,
μα πιο πολύ εγώ για μένα,
από μένα,
μέσα σε μένα.
Ας μαζευτεί λίγη σκόνη
για να φανεί το υλικό.
Από τι είμαι και τι είσαι φτιαγμένος.
Και κοίτα να δεις τι ανακάλυψα.
Είμαστε απ' το ίδιο.
Συνεπώς,
μαζεύω τα δικά μου,
μαζεύεις τα δικά σου
και καθαροί κι οι δυο,
με φωτεινά τα μάτια,
συναντιόμαστε.
Έτσι καθαρίζει και ο κόσμος όλος,
άλλωστε.

Αυτοπροσώπως

Κάθε αλλαγή της ώρας μου συστήνεσαι.
Δυσάρεστα κι αδύναμα
και πονεμένα
σε συντροφεύω.
Παρέα άλλη δεν.
Μα έλα που αυτό είν' που ξέρω.
Μια περίεργη ασφάλεια,
ασφυκτική
μα γνώριμη,
η προσπάθεια της αλλαγής πιο φόβος είναι.